

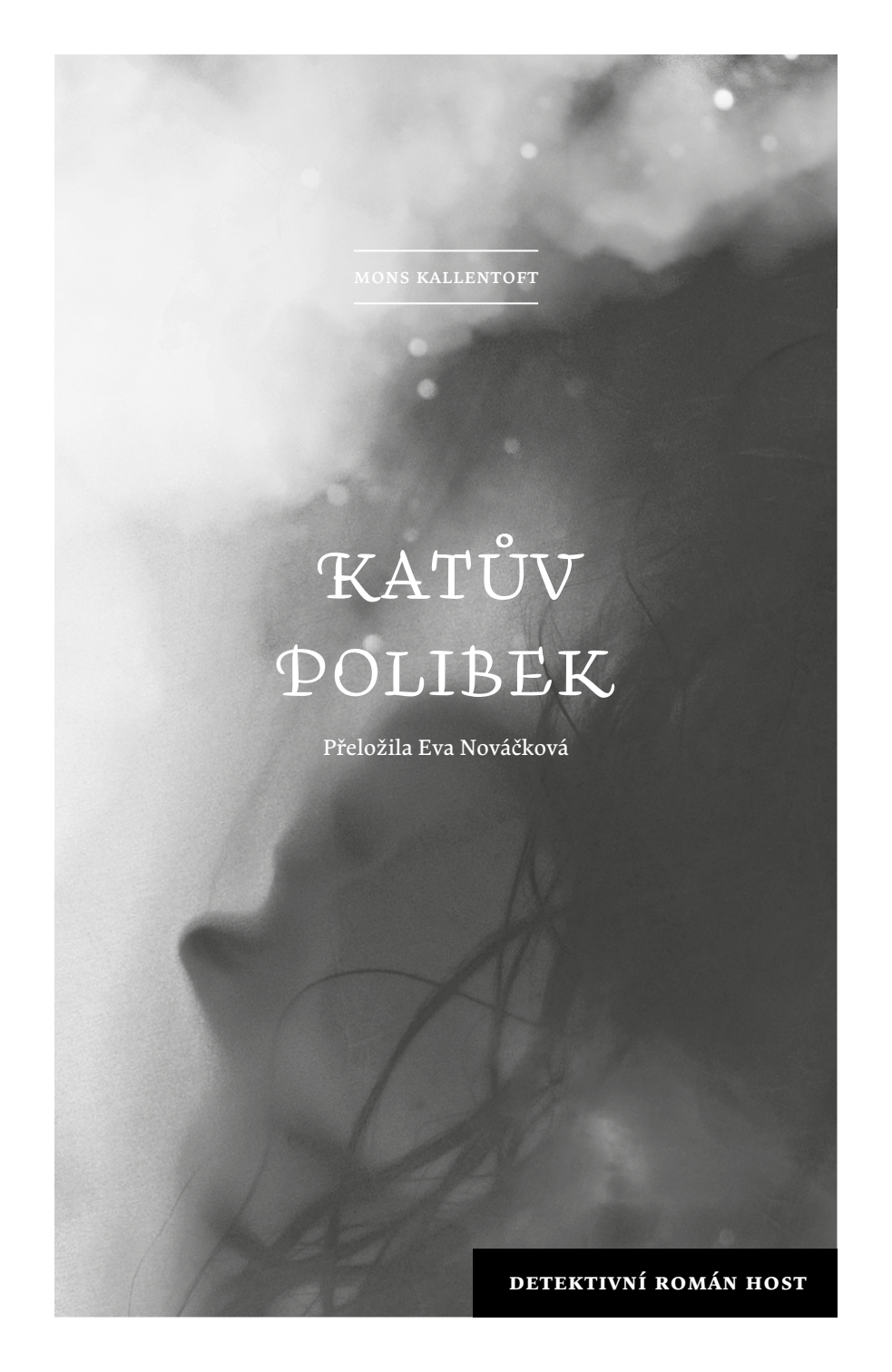
MONS KALLENTOFT

KATŮV POLIBEK

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2020

MONS KALLENTOFT KATŮV POLIBEK

MONS KALLENTOFT

KATŮV POLIBEK

Přeložila Eva Nováčková

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-275-0475-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-0476-3 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0477-0 (MOBIPOCKET)

Copyright © Mons Kallentoft 2017

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © Eva Nováčková, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

PROLOG

Začala jsem tam, kde skončil.

To jediné bylo možné.

Poslouchají mě.

Vidím to.

Sledují mě miliony.

V ruce držím tabletku. Ústa máš zavřená, rty křečovitě sevřené.

Třeba stejně jako já uvažuješ o tom, jaké to je zemřít? Jaký je to pocit, když ti orgán za orgánem vypovídá jako frontová linie, hroutící se v nejhlubší bolesti, kde každý zmrzačený úd je právě ten tvůj.

Jaký je to pocit být mačkána, drcena, lámána, opuštěna. Být sama. Skutečně sama, kdy láska je nenávist, kdy není kam utéct.

Já to vím. Křičela jsem, hlasitěji než kdokoliv jiný.

Ale k čemu to bylo?

K ničemu.

Nikdo můj protest neslyšel. Nikdo neposlouchal mé nářky.

Poznala jsem krásu světa, slyšela jsem ta nádherná slova: „Miluju tě.“

Ale pak se ode mě všechno odvrátilo. Znovu, znovu a znovu. Mohla jsem snít o spravedlnosti, jenomže všechno je jen náhoda. Vržená kostka. Loterie.

A teď jsem si vybrala tebe.

Zemřeš.

On si tě vybral už dřív. Mám několik důvodů pro to, abych pokračovala tam, kde on neuspěl.

Nikdo vlastně nemá právo téhle volby. Ani oni, ani ty, ani já. A přesto to děláme. Teď nade vším přebírám kontrolu.

Takže pěkně otevři ústa, holčičko, a uciť mé prsty, které ti je roztahují.

Jsi zlomená, to vidím. Každý to může vidět. Ale nikdo tě nepři- jde zachránit, nikdo neví, kde jsme. Moje poslání a vazby nelze vystopovat.

Přijmi smrt.

Udělá ti dobře.

Policista na zemi sténá, ale neunikne.

Z tisíce jiných možností ho něco přivedlo právě sem, na tuto kamennou podlahu.

Přemýšlíš, proč to dělám. Je k tomu nějaký důvod, ale přesto — dá se tento svět tak snadno vysvětlit?

Ale já dobře vím, že když má člověk zemřít, pohlazení je bolestivé, zatímco pevný stisk jediného bodu je uklidňující.

Jako by se v něm soustředil celý život, než nás opustí.

ČÁST 1.

RÁNO JAKO
KAŽDÉ JINÉ

1.

PONDĚLÍ 10. DUBNA 2017

Velrybí břicho letadla je šedivé. Od světlemodrého vršku ho odděluje tmavomodrý pruh a celý stroj vypadá, že se mu chce vzhůru, jako kdyby mohl motor i jen s nepatrným výkonem vzdorovat zákonům fyziky a aerodynamiky a letět do nebe.

Ale dnes tu žádné nebe není, jen tlustá šedivá deka, jako by někdo otevřel gigantickou ovčí lebku a její obsah vylil na zemskouli.

Nelítostný duben s dosud přetrvávající vlezlou zimou, která roztrásá kosti v těle.

Letadlo pomalu roluje po vyasfaltovaném pruhu vedoucím k startovní dráze linköpinského letiště City Airport. Kolem dokola se válí mlha a trup letadla se v drobném dešti leskne.

Let KL982 Nizozemských královských aerolinií do Amsterdamu, Boeing 737 s kapacitou sto třicet dva cestujících, odletí nejspíš načas, v sedm deset, a čtyřicet sedadel je obsazených. Podnikatelé, kteří pokračují dál do významnějších finančních metropolí, než je Amsterdam, turisté, již míří k moři za sluncem, blízko i daleko, se opírají o modré polstrování sedadel. Někteří tam chtějí zajít do coffee shopu nebo vykřičené čtvrti, nějaká devatenáctiletá dívka bude pracovat v Šanghaji jako au-pairka, pár rozpustilých dětí nemá ani tušení, kam to vlastně letí, a jedno mimino se rozhodlo, že tady je peklo na zemi, a jeho matka na cestě do Kataru za svým mužem s ním tiše souhlasí.

Kapitán Tim De Hoynt se v kokpitu napije kávy. Na jazyku cítí teplo a je mu to příjemné, ale káva není dost horká ani moc dobrá, aby pocit pohody přetrval.

Letuška — jmenuje se Beatrice? — zjevně neví, jak mu má kávu připravit.

Včera se ubytovali v hotelu u Stångånu, spolu s posádkou vypili u baru pár skleniček vína a šli si brzy lehnout.

Tim tu vlastně neměl být, vyměnil si let do New Yorku s jedním mladším kolegou, který potřeboval letové hodiny v novém airbusu kvůli dobře placenému letu do Singapuru. Ta výměna Timovi poskytne den navíc se synem, a to je dobře, protože se moc nevidají. Zdá se, že chlapec si to nemyslí, ale Tim ví, že on a Vim jsou od sebe příliš dlouho. Tiskne dlaň k šálku s kávou a představuje si, že je to teplý krk jeho syna po ránu, balkonovým oknem dovnitř svítí slunce a chlapec ještě spí.

Tim kývne na řídicího důstojníka a ozve se hlas vedoucího letu: „Clear to go.“ Tim pohne dopředu řídicí pákou a letoun poslechne. Se zvyšující se rychlostí projedou kolem tří zaparkovaných gripenů. Tim začínal jako vojenský pilot u holandského letectva, a když teď ta letadla vidí, silně zatouží po extrémní akceleraci, která by z něho málem vyrazila dech.

Jenomže to bylo v jiné době a v jiném životě.

V dálce zahlédne šedé hangáry zbrojovky Saab, netečně vystupující z mlhy, až je z nich nakonec jen další odstín šedi.

V kabině letadla mezitím někteří cestující usnuli, jiní už se nemůžou dočkat, až si na dovolené dají své první pivo, a přejí si co nejdřív vzlétnout. Letušky Beatrice Erikssonová a Isabelle Sanderová sedí na svých místech, Beatrice vpředu, Isabelle vzadu, a Beatrice si stáhne sukni ke kolenům, aby jí podnikatelé v prvních řadách neviděli na stehna.

V patnácté řadě si nějaký muž tvrdě a pomalu mne prsty. Pak zůstane tiše sedět, až na škubání v jedné noze, které přes veškerou snahu nedokáže ovládnout.

Trhne bezpečnostním pásem, musí ho rozepnout.

Tohle musí udělat.

Nejdřív táhne špatným směrem, ale pak si to uvědomí, dělal to přece už aspoň stokrát, ale teď je to správně, pás se rozezne.

Vstane.

Zahlédne ho letuška u pilotní kabiny, je to mladá žena s úzkými rty a dlouhými světlými vlasy, přísně sčesanými na stranu, slyší ji volat: „Sit down, sit down.“

Ale on nic takového nemá v úmyslu.

Muž natáhne ruce k zavazadlovému prostoru, uchopí držadlo a stiskne ho dolů, ucítí vlažný tvrdý plast, pomalým pohybem zvedne dvířka a nechá je nahoře.

„Sit down!“

Letuška teď s někým mluví interkomem, vidí to.

Taška. Jeho velká černá nylonová taška, kterou si koupil před měsícem v obchodě Ö & B. Zatahá za ni, musí ji dostat na sedadlo.

Ona teď něco říká do mikrofonu.

Nezpomaluje letadlo?

Někdo se k němu zezadu blíží, cítí, jak se pod dusotem bot chvěje podlaha. Je to ta druhá letuška? Otočí se, přichází k němu, v námořnicky modré uniformě, teď musí být rychlý, za okny je mokrá tráva, svět je obrovské šedivé nic, něco, co může bez problémů opustit, kdyby to bylo nutné.

Všude kolem jsou cestující.

Mimino konečně přestalo křičet.

Několik z nich se k němu otáčí, další jsou úplně ochromení, nějaký muž v druhé řadě na něho hlubokým hlasem řve: „Sedni si, zatraceně!“

Ale nikdo jiný nevstává.

Ona je už blízko. Letuška s rudými vlasy.

Muž hodí tašku na sedadlo, zatáhne za zip, ona je od něho už jen kousek, ale on to stihne.

Vytáhne svazek ručních granátů. Sedm, zelených a lesklých, na pohled vypadají odporně, pojistky jsou navzájem propojené ocelovým drátem do jediné velké bomby, stačí jen malinko pohnout prstem a všechny vybuchnou.

Letadlo se zastaví; když rudovlasá letuška spatří v jeho ruce to strašné ovoce, které zvedá ke stropu, zmlkne a on vidí, že se celá její bytost ptá: Je tohle poslední chvíle mého života?

Jednou rukou drží všechny granáty nad hlavou, ukazováček v bezpečnostním kroužku.

„Únos,“ zakřičí. „Letadlo je unesené. *This is a hijacking. Nobody fucking moves.* Jestli někoho uvidím s mobilem nebo něčím podobným, letadlo okamžitě vyletí do vzduchu.“

2.

Granát, spojený s dalšími šesti, leží v mé dlani, je studený jako švestka v chladném podzimním ránu, která dosud zůstala na stromě.

Strom byl vzrostlý, už když jsme dům koupili, někdo ho dávno vysadil v levém rohu divoké zahrady.

Vždycky na podzim jsem tě, Josefine, k těm švestkám vyzvedl, nejdřív byly žluté a kyselé a pak modré a sladké. Natahovalas paže, stejně jako já teď, snažila ses dosáhnout co nejvýš, pomalu jsem tě zvedal, abys na ně dosáhla.

Napadlo mě, že teď ten tvůj pohyb napodobuju, překvapuje mě, jak jsou ty vzpomínky jasné, že adrenalin umožní mozku využít své kapacity víc než jindy.

Švestka, jablko nebo granát. Prst v kroužku pojistky. Dostat teď záchvat kašle, letadlo se rozletí na kusy, protože jakmile vytáhnu pojistku, nebude cesty zpět, atmosféra by zhoustla, ztuhla a nakonec by se vzteky rozprskla.

Šedé stěny kabiny mi před očima vibrují, slyším, jak někdo pláče, šeptá, ale nikdo nekřičí, nikdo neříká nic, co bych mohl zaslechnout, letušky se už vrátily na svá místa.

Ta se sevřenými rty dopředu.

Zrzka je znovu za mnou. Víím, že mě všichni pozorují. Letušky i většina pasažérů.

Snažím se jejich pohledy nevnímat, ale nejde to. Musím na ně myslet jen jako na těla. Vidím, jak se krčí v modrých sedadlech, ramena zvednutá nahoru, nějaká matka se snaží uklidnit dítě, pětiletou holčičku v růžovém pruhovaném svetříku, která nechce

klidně sedět a nechápe, co se děje, proč matka skoro pláče, a neví, co je špatně.

Holčička se konečně uklidnila, prohlíží si nějaký časopis, i tys měla podobný svetřík, když jsi byla malá, Josefine. Víím, proč to dělám. Víím, že musím z tohoto světa odejít a všechno nechat za sebou.

Jsme bezcenní, Josefine.

Ukázali ti, že ty nejsi nic. A proto to musím udělat. Kvůli tobě.

Přicházíš ke mně ve snech. Chceš, abych tě vyzvedl k té švestce, ale tak vysoko tě neudržím, zklamaně odcházíš a já jsem sám, osamělejší, než bych kdy věřil, že člověk může být.

Opravdu ty nevinné lidi nechci zabít, kdyby to nebylo vážně nutné, ale je to jediný způsob, který mě napadl.

Dveře kokpitu jsou zavřené, ani se nehnou, ale já za ně jít nemusím, alespoň zatím ne. Jestli se otevrou a někdo se mě pokusí podrazit, mohl bych to zkusit, ale nejspíš to nejde. Po té události s pilotem společnosti Germanwings je zámek ve dveřích pevnější než na bráně, jíž by vrazi chtěli vstoupit do nebe.

Letadlo stojí na letišti. Minuty ubíhají a já za chvíli zavolám policii, řeknu, co chci. Mám jejich číslo, její číslo. Přijde sem, protože smrt ji přitahuje stejně jako mouchu cukr.

Řeknu, že jestli nedostanu, co chci, vyhodím do vzduchu sám sebe i všechny na palubě. Třeba to neudělám. Ale musejí mě vyslechnout, něco vymyslet, snad umějí počítat, ne? Co je čtyřicet životů proti třem? Čtyřiačtyřicet proti třem, když se započítá i pilot, velící důstojník a letušky.

Cítím, jak mi pod žebry buší srdce.

Nevynechává jako před chvílí, běží jako dokonalý stroj, jako sval, který zná svůj úkol. Měl bych panikařit, jasně že se bojím, ale možná všichni za chvíli zemřeme.

Někdo mě musí vyslechnout.

Vyrazili mi dech a nic se jim nestalo. Zabili tu, kterou jsem na celém světě miloval nejvíc, a vyvázli. Arogance. Bezohlednost.

Nedokázala jsi žít, Josefine. Mně zůstala jen prázdnota. Protože všechny obrazy, které jsem se snažil uspořádat, chronologie

lásky, to je známka toho, jak moc tě postrádám. Vědomí toho, že city se nedají srovnat, změnit v něco, co má význam.

Kroužek pojistky.

Otočit ukazováčkem a všechno je v několika vteřinách pryč a možná pak budeme spolu.

Jenomže tomu nevěřím.

Asi nastane jen tma a ticho.

V kabině je teď úplné ticho a mě by zajímalo, co se děje v kokpitu, jestli už mají kontakt s věží, na co asi pilot myslí, co v situaci, jako je tato, považuje za svou zodpovědnost, kdo ho bude postrádat, až dojde k nejhoršímu.

Nedělejte z nich lidi. Udělejte to, co oni udělali Josefine.

Za okny se zvedá mlha a tráva je plná naděje v budoucnost.

Pro toho, kdo cítí smutek, je svět jen výsměch.

Co na tom, jestli tady všichni ti vystrašení lidi zmizí, budou vymazáni? Nejspíš si to nepřejí, ale možná je to cíl lidstva? Internet, twitter, whatsapp, streamování, periscope a snapchat, drony a soukromé lety do vesmíru, noví demagogové. Možná jsou tihle lidi první oběti, stejně jako nervové onemocnění ALS pro celý náš dysfunkční svět. Pomalu míříme k zániku a víme, že to děláme, ale nedokážeme tomu zabránit.

Ale já nechci, aby to zašlo tak daleko.

Švestka, granát.

Pohnu prstem, cítím kroužek pojistky, je jako špatně padnoucí zásnubní prsten, klouže na prstu.

3.

Kriminální inspektorka Malin Forsová se převaluje v posteli, natáhne ruku, přeje si cítit vedle sebe mužské tělo, ale žádné tam není, jen vlhké seprané prostěradlo a osamělost, odevzdanost, která vypadá tak, že nechá ruku ležet vedle deky, i když za okamžik bude nepříjemně studená.

Není tu žádný Aroon, žádný thajský milenec, ten, který už skoro před rokem odešel do věčné tmy.

Dnes ráno tu vládne především osamělost. Zaplavila moji duši, říká si Malin, sevřela ji ocelovým drátem. Zbyla jen touha po jeho kůži na mé, po jeho prstech na mém těle, které mě hladily jako vlahý déšť.

„Aroone,“ šeptala. „Kde jsi?“ V ranním šeru ložnice se snaží zaslechnout jeho odpověď, ale žádná slova k ní nepřicházejí, jen ticho, které nic neznamena, a chlad, který cítí na ruce, je jeho mrtvou studenou dlaní, a tak ji zase schová pod přikrývku.

Měla by vstát. Osprchovat se, obléknout, začít další den. Doufat, že se dnes něco stane. Že někdo bude zavražděn nebo znásilněn, aby ona a její kolegyně z oddělení násilných trestných činů v Linköpingu mohli zase smysluplně využít svoje znalosti. Ve městě letos vládla hodně klidná zima, ale na jaře se začne zločin rozmáhat, prodere se na povrch stejně jako konvalinky a sasanky.

Zaslechne pohyb sousedů o patro výš. Možná ten zvuk vychází až z dalšího patra, z bytu, v němž bydlela s Danielelem Högfeltem, z bytu s lesknoucí se nerezovou lednicí a dlaždicemi na terase, z bytu s měsíčním nájmem sedmnáct tisíc pět set korun.

Nastěhovala se zpět do starého bytu. Jediným zásahem předešlých nájemníků bylo to, že obývací pokoj vymalovali neonově růžovou barvou. Malin nejdřív chtěla barvu změnit, ale pak to nechala být, jako připomínku nespolehlivosti lásky.

K čertu s Danielelem.

Ten teď bydlí v Hjulsbro, v předměstské vilce se svou mladou ženou a jejich malou dcerkou. Pořád pracuje jako novinář v *Correnu* a přibral pár kil.

Jednou ho s jeho novou rodinou zahlédla ve městě. Daniel pevně svíral držadlo kočárku. Chtělo se jí zvracet, utíkat k nim a hodit to rovnou do kočárku, utopit jejich dítě v páchnoucích zvracích.

Ale místo toho šla domů. Navlékla si sportovní oblečení, běžela do tělocvičny a zuřivě zvedala to nejtěžší závaží, až jí na spánku praskla malá žilka a pořád je tam vidět, malá tenká čárka jako symbol jejího neúspěchu.

Šéf jejich oddělení Göran Möller chtěl, aby po návratu z Bangkoku, kde strávila několik měsíců a pracovala jako kontaktní policistka na švédské ambasádě, podstoupila novou terapii. Ale ona v sobě cítila zvláštní klid, jako by Bangkok byla jen recidiva recidivy, a ona teď vydrží hodně dlouho nepít.

Ale věděla, že ji Zeke, její parťák v práci, hlídá.

Stejně jako její dcera Tove.

Malin odhrne deku, jde do koupelny a prohlíží se v zrcadle. Kůži kolem lícních kostí má zase napjatou a v obličeji opět zdravou barvu po tom strašlivém pití a panice v Bangkoku, ale barva očí už se nenávratně změnila, získaly nazelenalý odstín, jaký mívají oči alkoholiků. Nechala si narůst vlasy, padají jí na ramena v tenkých plavých pramenech. Ráda cítí vlasy na kůži, je to jako lehké pohlazení.

Její tělo je stejně pevné jako dřív, zatím se nemění a nic neodhaluje, jak křehké ve skutečnosti je, kromě malých rudých jizviček, které označují místo, v němž její děloha měla mít poslední možnost nosit nový život, ale místo toho jí v ní zůstala jen černá díra.

Malin pootočí hlavou, hledí na prasklou žilku na spánku, vine se jako tenká nit pod ještě tenčí kůží, přejede po ní prstem, ale

necítí nic jiného než teplo, teplo svého těla, ve kterém navzdory všemu stále pulzuje život.

Vleze si do sprchy a nechá vodu, aby ji probrala.

Oblékne se. Hodiny na mikrovlnce v kuchyni ukazují, že má zpoždění, je sedm třicet pět, v sedm už měla být v práci. Zadíává se na věž kostela svatého Larse, na jeho špičku v mlze a pak na temné nebe. Kolem věže se vznáší několik vran, mění se v havrany, kteří klovou do těla malého chlapce, jenž leží mrtvý na pláni, dvacet metrů od okraje lesa. Nevyřešený případ z loňského roku jí nedá spát, zavražděný chlapec, který jako by tam spadl přímo z nebe.

Udělá si espresso v novém kávovaru, což je ústupek ženě střední třídy, která se v jejím těle usadila od doby pobytu v drahém bytě nahoře, ženě, která touží po něčem, aniž přesně ví po čem.

Zavře oči.

V duchu vidí Tove. Už čtvrtý semestr studuje na Vysoké škole ekonomické ve Stockholmu, je nejlepší v ročníku a Malin by byla ráda, kdyby se její dcera rozloučila se svými ideály, vrhla se do světa financí, v krátké době vydělala miliardu a získala tak část peněz, které jinak připadnou bohatým podvodníkům. Tove má na sobě šedý kostýmek a škrábavé silonky. Stojí před obrazovkou v zasedačce, kde nevrlým starým chlapům v oblecích s vestou vysvětluje rozpočet.

Otevře oči.

Na kuchyni je na první pohled vidět její jednoduchost. Otlučená dvířka bílých skříněk z Ikey, na podlaze obyčejné lino.

Ale káva je silná a horká. Kávovar pracuje s plným nasazením. Udělá si další šálek a vychutnává ho, a chce si zapnout počítač, který leží na stole, aby se dozvěděla všechny novinky ze stále chrobohnějšího světa, v němž žije.

Co se stalo dnes v noci?

Další teroristický útok v Paříži?

Nebo snad ve Stockholmu?

Nakonec ho nezapne.

Zhluboka se nadechne. Po ničem netouží, nemá žádná očekávání od budoucnosti ani se nestará o okolnosti nebo lidské konání. Prostě dýchá, automaticky, žádné nadechnutí nebo vydechnutí nemá hlubší význam.

Přála by si, aby její dech znamenal něco víc, kousek naděje v nějaký smysl, nějaký obsah, který by ospravedlnil nebo aspoň vysvětlil bolest lidského života.

Je si jistá, že nikdo si svůj život nezvolil. Ale že to zároveň děláme. Všechno je náhodou a zároveň i ničím. Ona hledá vrahy, protože to umí, protože tím vyplňuje nekonečné hodiny svého těla, duše a vědomí. Doufá, že to všechno, co ji tvoří, zmizí s její smrtí, a Malin se musí usmát, nebude toho až tolik. Studenty medicíny v Univerzitní nemocnici by její játra jistě vyděsila.

Je načase jít.

Slyší, jak sousedi nahoře vycházejí z bytu. Počká v předsíni, dokud se nezabouchnou dveře domu. Sáhne po žlutém plášti do deště, podle předpovědi ho dnes bude potřebovat, odpoledne má hodně pršet.

Na nohou má pevné sportovní boty, černé adidasky.

Ozve se mobil.

Gören Möller.

Zjevně je ve stresu.

„Něco se děje, Malin. Hrozný malér na letišti. Rychle tam jeď. Jde o únos.“

4.

Z letiště mizí poslední magické závoje mlhy, zvedají se ze země jako neposední andělé a ztrácejí se, ale obloha na obzoru je stále těžká a šedá a na okna řídicí věže z ní padá tichý déšť jako průhledné bubliny.

Malin vidí na ranveji letadlo.

Těžké a mohutné, jako tuleň na suchu, jako pták, který bezmocně spadl z nebe, jako bomba, která může kdykoliv explodovat a rozmetat do dálky ostré střepiny.

Veškeré lety jsou pozastaveny a budovy v blízkosti letadla jsou téměř prázdné.

Jakmile Göran Möller, Zeke a Malin dorazí na řídicí věž, z reproduktoru se ozve klidný hlas pilota Tima De Hoynta, který anglicky říká:

„Nevím víc než to, co jsem už řekl. Má nejmíň sedm ručních granátů, které by dokázaly letadlo roztrhnout na kusy. Zdá se, že je to Švéd. Sedí na sedadle číslo 15A, ale nevím, jestli je to jeho místo. Letušky před startem nestihly sepsat úplný seznam pasažérů.“

To bylo před čtvrthodinou. Teď je osm patnáct a únos trvá už hodinu. V odbavovací hale mají nějaké problémy s počítači, takže seznam pasažérů dosud nedostali.

Cestující budou za chvíli potřebovat jít na záchod, napít se vody, dostanou hlad, musejí si vzít léky. V letadle vládne podivné ticho, nikdo zatím nic nedal na sociální sítě ani nezavolal příbuzným. Únosce jim musel vyhrožovat, vyděsit je, aby byli zticha.

A jak proboha pronesl na palubu granáty?

Vyasfaltovaná přistávací dráha v trávě pod obrovskými okny řídicí věže je jako šedivá tepna a Malin odtud vidí, že dehtová lepenka na střeše hangáru potřebuje spravit. O kilometr a půl dál před osamělou budovou s velkými prosklenými dveřmi stojí v pohotovosti dva požární vozy, hasiči se míhají kolem. Na cestě je sanitka a několik dalších hasičských vozů, zásahová jednotka policie a v téhle situaci určitě dorazí i mezinárodní pomoc.

Malin se nervozitou svírá žaludek jako většinou ve chvíli, kdy stojí před něčím neznámým. Ví, že by se měla bát, v modrém sarkofágu se nachází třiačtyřicet lidí plus únosce, ale takhle o tom nemůže přemýšlet. Jejich životy nezávisí na ní, ona může jen dělat svou práci. To, v čem je dobrá. Policistka, která chytá zločince, zabraňuje zločinům.

Kolem ní blikají monitory a o několik metrů dál sedí dva letoví dispečeri v bílých košilích a se sluchátky a mikrofonom, zdá se, že čekají, až letadlo začne jevit nějaké známky života. Zesilovač je zapnutý, takže Malin, Zeke a Göran slyší všechno, co se děje v kokpitu. Na stanici čekají kolegové: Waldemar Ekenberg, Johan Jakobsson, Börje Svärd a Elin Sandová.

Göran nervózně prochází sem a tam chodbou, která vede kolem dokola řídicí věže, rukou se dotýká dubových obkladů. Má na sobě šedý oblek, stejný, jako je obloha venku, a tváře zrůžovělé, a Malin vidí, že je ve velkém stresu, dlaní si přejíždí po těch neoholených tvářích až k očím, které mu každým rokem víc mizejí pod těžkými víčky.

Zeke tiše stojí vedle ní.

Pohled má upřený na letadlo. Je jakoby nedooblečený, v tričku, modrém vlněném svetru a černých džínách. Jako by ráno všechno na sebe jen naházal a o víc se nestaral.

Ale stojí vzpřímeně a Malin ví, že začal trénovat thajský box. Třeba je to jeho neuvědomělá snaha přiblížit se jejich adoptivní dceři asijského původu Tess, ale v každém případě je box skvělý pro držení těla.

Malin se znovu zahledí na letadlo.

Každou vteřinu může vybuchnout. Kdykoliv se může ozvat ten strašný zvuk, který jim bude trhat ušní bubínky. Svět začnou požírat plameny.

Vydrží to ta okna kolem nich? Nebo je zasáhnou skleněné stře-piny a oni oslepnou?

Ne, okna musejí vydržet, říká si Malin. Jsme skoro o pět set metrů dál a většinu síly pohltí rozpad letadla. Pasážéři budou na kusy, jejich těla shoří. Jenomže jsou tam i děti, ty nesmějí zemřít, ne tady, ne teď.

Zavolá na ně jeden z dispečerů. Jdou k němu, on ukáže na monitor a řekne: „Právě jsem dostal seznam pasažérů. Sedadlo 15B má nějaký Petrus Holmberg, ročník 1972.“

Je to ten únosce?

„To je on?“ zeptá se Malin.

„Těžko říct,“ míní dispečer. „V letadle byla skoro stovka volných míst, takže lidi si mohli sednout kamkoliv.“

Malin vytáhne mobil a volá Johanovi, požádá ho, aby se pokusil o tom muži zjistit co nejvíc. Pak požádá dispečera, aby Johanovi poslal seznam všech pasažérů, a ještě napíše Johanovi esemesku:

Až budeš hotový s Holmbergem, podívej se ještě na ostatní.

Zahlédne pohotovostní oddíly z východního okrsku, jak se zvol-na sunou k požárním vozům vzadu na letišti. Tři ozbrojení muži proběhnou kolem řídicí věže dál k hangárům.

„Ostřelovači,“ poznamená Göran. „U nás máme dva, co prošli speciálním výcvikem. Jestli teď únosce zahlédnou v některém okénku letadla, mají šanci ukázat, co se naučili.“

V uneseném letadle je stále ticho. Únosce, ať už je to kdokoliv, dosud nenavázal žádný kontakt.

V každém případě to vypadá, že to není žádný džihádista.

„Karim už kontaktoval SÄPO,“ poznamená Göran. „Ale zatím je to náš případ.“

Malin na něho vděčně pohlédne. Moc by si přála, aby to mohli vyřešit sami. Únos. Kdy jsme ve Švédsku měli naposled nějaké velké

drama s rukojmími? Když v sedmdesátých letech obsadili východoněmeckou ambasádu? Nebo banku na Norrmalmském náměstí?

Vloni v zimě se na kurzu učila, že únosce nebo někdo, kdo zajme rukojmí, bývá ten, kdo naváže první kontakt. Pak je potřeba vyjednávat, získat čas, vyjít únosci vstříc, nakolik je to možné.

Göran zatím dělal všechno správně. Učinil potřebná opatření, nic ukvapeného, a teď čekají, musejí počkat, až zjistí, co únosce požaduje, pokud vůbec něco. Ale většinou všichni něco chtějí.

Pasažéři.

Ti se musejí hrozně bát, někteří jsou určitě v šoku. Malin doufá, že nikoho z nich neranila mrtvice, nikdo nepropadl panice. Protože to by mohl být se všemi konec.

Kolik z cestujících jsou děti?

Ostré žhavé střepy. Nohy a ruce odtržené od malých dětských tělíček.

Ale tam zatím nejsme. To se nesmí stát.

5.

„Kolik je v letadle dětí?“ vznesl Malin otázku a Göran se obrátil na dispečera: „Můžete se podívat do seznamu?“

Muž se soustředěně zahledí na monitor.

„Sedm dětí.“

V té chvíli se otevrou dveře výtahu a na řídicí věž vstoupí starší muž v tmavomodrém obleku, bílé košili a červené vázance. Je vysoký a štíhlý, s žirafím obličejem, velkými nosními dírkami, propadlými tvářemi a zapadlou bradou. Přijde k nim, až příliš silně jim stiskne ruku a představí se jako Hampus Lundelius, šéf letiště. Je překvapivě klidný a řekne: „Prohlédl jsem si seznam pasažérů. V letadle nejsou žádní Arabové, takže se to jistě vyřeší. Je tam nějaký Chorvat, to by mohl být muslim, ale pokud vím, ti nejsou příliš militantní.“

Jak to Malin uslyší, má chuť ho praštit, ale místo toho se dívá do jeho vodnatých světlehnědých očí a podotkne:

„Právě ten seznam analyzujeme, ale zatím jsme nedošli k žádným závěrům. A už vůbec ne k rasistickým.“

Hampus Lundelius pokrčí rameny a odkráčí do kuchyňky, odkud ho slyší rozčileně rachotit s hrnkem a kávovarem.

Malin si ho nevšímá a prohlíží si seznam na dispečerově monitoru. Tomu zjevně nevadí, že mu Malin čte přes rameno, přitom ona sama to nenávidí, když jí tohle někdo dělá.

Žádné z těch jmen nikdy neslyšela, žádné nezní podezřele. Nebo není jí přece jen jedno povědomé?

Petrus Holmberg.

Určitě ho poznávám. Nějakým způsobem ano.

Ale jestli na něm něco nesedí, Johan Jakobsson by to přece zjistil.

„Může se na palubu dostat někdo, kdo není na seznamu cestujících?“ uvažuje Zeke.

„Dokud nevíme, co se stalo, je možné všechno,“ odpoví Göran Möller.

„Petrus Holmberg,“ pronese Malin. „Neznáš ho, Zeke?“

Zeke strčí jazyk pod horní ret, takže se ještě víc podobá mrtvé lebce, pak si dlaní přejede přes oholenou hlavu a odpoví: „Popravdě mi to nic neříká.“

„Určitě nám brzy sdělí své požadavky,“ řekne Göran. „A moc by mě zajímalo, jak tam k čertu propašoval ty granáty.“

Vrátí se k nim Hampus Lundelius a ukusuje sušenku, kterou musel najít v kuchyňce. Rozhodí rukama a prohlásí: „To teda nevím. Bezpečnost na našem letišti splňuje nejvyšší mezinárodní standardy.“

„To určitě,“ podotkne Malin.

„Nemusíte hned být taková,“ ohradí se uraženě.

Malin má znovu chuť se na toho letištního nadutce vrhnout, přitlačit ho k prosklené stěně věže a připomenout mu, že tohle je vážné a že spousta lidí může být brzo mrtvých.

„Můžete odejít,“ řekne mu místo toho. „Převzali jsme to a už vás tu nepotřebujeme.“

Malin ledovým pohledem utne jeho námitky, které ani nestačí vyslovit, a muž se vydá směrem k výtahu a zmizí.

Göran si pohrává s mobilem a zkoumá displej.

„Myslím, že bychom měli zavolat vyjednavče ze Stockholmu,“ prohlásí.

Malin cítí, že ji znovu zaplavuje vztek. Žádnou pomoc od nějakého náfukey ze Stockholmu nepotřebují. Tohle měl být její křest ohněm jakožto vyjednavčky. Ale pak zatne zuby, protože si uvědomí, že během vyjednávání jde o život rukojmích a někdo s větší zkušeností by se jim mohl hodit, někdo, kdo se neučil o vyjednávání s únosci pouhé tři dny v kurzu na Vysoké policejní škole, což tehdy chápala spíš jako terapii po návratu z Bangkoku. Přesto řekne:

„Byla jsem přece na kurzu. Zvládnou to.“

Göran se zamyslí.

„Tak dobře. Ujmi se toho.“

Letadlo pořád ještě vypadá opuštěné, odstavené a za ním u hasičských vozů vidí Malin postávat tiché muže v černých kombinézách s helmami na hlavách.

Přijíždějí další hasičská auta. Další sanitky. Možná tu bude i její bývalý manžel Janne, Tovin otec. Nemluvili spolu už aspoň půl roku, od té doby, co se Malin vrátila z Thajska, a i tehdy jen o tom, kolik budou dávat Tove měsíčně. Stockholm je drahé město a její studentská půjčka nestačí ani na pronájem bytu na Abrahmově vršku.

Janne má se svou druhou manželkou další dítě. Když spolu mluvili, zdálo se, že je šťastný, a Malin se mu to snaží přát, ale moc jí to nejde. Proč on má být šťastný a ona ne? Proč má žít v osamění, smutku a hledání, zatímco on má novou rodinu? Stejně jako ten mizera Daniel.

Malin odežene myšlenky na Janneho i Daniela.

Soustředí se na Petrusa Holmberga.

Kdo jsi? Pokud jsi opravdu ten únosce.

Co tě trápí?

Zapírá jí mobil. Esemeska od Johana.

Tomu nebudeš věřit.

Fotografie.

Otevře ji, je to kopie pasu Petrusa Holmberga, a když si Malin přečte celé jeho jméno, má pocit, jako by jí dvě obrovské pěsti chtěly rozdrtit srdce.

Petrus Joakim Holmberg. Obyčejně vypadající muž: výrazné lícní kosti, rovný nos, rovné obočí, důlek na bradě a hnědé vlasy sčesané na stranu. Celkový dojem vyhýbavý, nezajímavý, neškodný. Nevinné modré oči.

Ale jeho jméno není Petrus, nýbrž Joakim. Jen se mu povedlo zaregistrovat do seznamu cestujících jako Petrus. A teď už Malin ví, proč jí jeho jméno připadalo povědomé.

Joakim Holmberg.

Muž s nesmírným smutkem. A Malin sotva před pár měsíci pochopila, že ho nikdy nepřekoná, a cítila, už tehdy věděla, že Joakima zradili.

Cena za zradu teď může být hodně vysoká.

Mozek jí pracuje na plné obrátky a dává si dohromady všechno, co o něm ví. Dochází k závěru, který je možná předčasný, ale možná taky ne. Nachází souvislost a v tom okamžiku ví, proč tak miluje svou práci policistky. Protože jen tady, v téhle práci, existují jasné vztahy, logika, sled událostí, které potvrdí pravdu o tom, co je lidský život.

„Už vím, kdo to je,“ řekne Malin. „A možná i to, proč je v letadle.“

Dlouze se odmlčí a vydechne.

„A taky proč dělá to, co dělá.“

6.

Tolik mi chybíš, Josefíne.

Vím, jak jsem se dostal až sem, proč tu stojím s granáty v ruce, v místě, kde se cestující potí strachem.

Nemám rád strach.

Musím co nejdřív zavolat. Pokročit.

Ale vlastně vůbec nechci. Žádný ráj s dvaasedmdesáti nevinnými pannami na mě nečeká.

Vím, že ses bála. Viděl jsem ti to v očích, ve dnech, kdy tvůj svět explodoval.

A tak to musím udělat. Ukončit to.

Jak jí to jen mohli provést? Jak zvládnou udělat, co jsem si umínil?

Ale tyhle otázky jsou k ničemu. Jednou jsem se rozhodl udělat něco smysluplného, takže na tom musím trvat. Jedině moje láska k tobě, moje milovaná dceruško, má opravdu smysl. Nemám o tom nejmenší pochybnosti. A tak to musím kvůli tobě dokončit. Nic jiného udělat nejde. Takhle je sem dostanu všechny tři.

Vybavuju si tvou kůži.

Když ti byl rok, dva, tři, čtyři, pět, pamatuju si na ni od tvého útlého věku, byla měkká jako obláček obklopený vzduchem.

Pamatuju si na tvé teplo, když ses přitiskla ke mně, na tvé rostoucí srdíčko, které nepřetržitě tlouklo — dokud nepřestalo. Na všechna tvá slůvka od samého začátku, narážejí mi do hlavy, nenechají mě v klidu, a já nenávidím lidi — jak to mohli udělat? Copak je nikdo nenaučil mít rozum?

Ale to nejhorší ze všeho je ztráta. Touha, která se nikdy nenaplní, rána, která svědčí, jejíž strupy se znovu a znovu rozdírají a já do nich sypu sůl, dokud nepálí jako oheň.

Třesu s granáty a ony o sebe zacinkají, ovoce smrti. Papája, mango, trpasličí meloun. Jakou smrt si vyberete?

Při tom zvuku se všichni schoulí na sedadlech, letuška se strachem počurala a po lesklých punčocháčích jí stéká moč.

„Nikdo ani hnout! A žádné hraní s mobilem!“

Tohle tady zvládnou. Nikdo nemusí děsit své příbuzné fotografiemi odtud. Tohle by se nemělo objevit na sociálních sítích, stejně jako tvoje tragédie. Není to nutné. Otočím se, rozhlížím se na všechny strany. Zdá se, že nikdo se neodvažuje ani pohnout. Měli by mě kontaktovat z řídicí věže, určitě to brzy udělá Malin Forsová. Jestli už ví, kdo jsem, tak asi tuší, co chci. Má moje číslo. Nebo mám zavolat já? Jaký jsem měl plán? Nevzpomínám si.

Kov mě studí do prstů, granáty jsou od potu kluzké, ale já je neupustím, protože kdyby ano, bezpečnostní kroužek by se uvolnil a nastalo by horko a tma.

Počkat.

Zapomněl jsem jim předat svoje požadavky. Dopis mám v kapse kalhot, pečlivě složený, a tak zavolám na letušku, aby šla za mnou. Na tu, co má rty jako krvavá čára a kterou jsem předtím zaslechl mluvit švédsky.

Vstává pomalu, stydí se za to, co se jí přihodilo, ale sebere odvahu, jde sem, sáhne po dopise a já jí přikážu: „Dejte to pilotovi a přeložte mu to. A potom to přečtete na řídicí věž.“

Letuška odchází, mizí mezi sedadly směrem k zamčeným dveřím kokpitu.

Na vteřinu zavřu oči a proměním se v jeden velký smutek.

Dveře kokpitu se otevřou.

Strašně mi chybíš.

Musíš vědět, že tohle dělám kvůli tobě.

Protože ty jsi já.

7.

Dceři Joakima Holmberga Josefine bylo čtrnáct let.

Malin se dívá na kovového ptáka, vzpomíná si na muže, z něhož se stal únosce, který vyhrožuje, že vyhodí letadlo do vzduchu. Na jeho zvláštní chůzi, dlouhé nohy, které jako by směřovaly spíš do stran než dopředu. Hlavu a na ní husté vlasy barvy dubových parket, skloněnou dolů, jako by od prvního okamžiku věděl, že se nic nestane, že ti, kdo jeho dceru uštvali k smrti, vyvážnou bez trestu, že jeho vlastním trestem bude doživotní žal, že se už nikdy neusměje ani se nikdy nedokáže rozplakat.

Čtrnáctého ledna ji našel oběšenou v koupelně v jejich domě v Tenneforsu. Měla otevřené oči, málem jí vypadly z důlků, spíš mléčně bílé než rudě popraskané, a tělo v květovaných šatech se otočilo tak, jako by hleděla oknem na opadanou zmrzlou švestku v rohu zahrady.

Na bílých dlaždicích koupelny ležel papír se slovy:

Odpusť, tatínku, dál už to nezvládnu.

Malin si pamatuje, jak vešli do domu.

Joakim Holmberg seděl na toaletě vedle své dcery a díval se na ni, jako by bylo jeho povinností vidět, co s ní udělala bolest.

V kuchyni s nedávno nalakovanými černými dvířky skříněk jim vyprávěl, co se stalo. O jejich životě.

Byli jen oni dva. Když byly Josefine dva roky, její matka odjela do Itálie a už se nikdy nevrátila. Nepřála si s nimi zůstat v jakémkoliv kontaktu, prostě zmizela, jako by ji pohltila zem.

„Zůstali jsme na celém světě sami.“